

III.

Чакало, чакало кукувичето, а майка му сѣ не идвала. Трѣбвало то самичко да си подири храна. Тръгнало, но прѣди това отъ ядъ развалило гнѣздото и го разпилѣло по земята сламка по сламка...

Наближавало края на лѣтото и старото славейче почнало да се готви да отпътува къмъ топлитѣ страни. То си мислѣло: „О, дали поне тамъ не ще видя моето мило дѣтенце... О, дали то не се е убило на земята, когато лошето кукувиче го е бутнало!...“

А малкото славейче, що било пуснато отъ момченцето на свобода, сдружило се съ друго едно мъжко славейче. Тѣ сжщо почнали да се готвятъ да отпътуватъ къмъ топлитѣ страни.

— Навѣрно, ти тамъ ще срѣщнешъ майка си, говорѣло мъжкото славейче.

Литнали заедно съ още хиляди други птички на дълъгъ пѣтъ. Зарадъ майка си женското славейче било готово да лети не само прѣзъ морето, но и по-нататѣкъ. Острова, дѣто щѣли да зимуватъ, се показалъ.

Каква била радостъта на славейчето, когато видѣло, че насрѣща му лети горката му майка! Тѣ даже си поплакали отъ радостъ...

IV.

Дошла нова пролѣтъ. Трѣбвало прѣлетнитѣ птички да се върнатъ къмъ лѣтнитѣ си кѣщички. Малкото женско славейче намѣрило нѣкакво черно блѣстяще топченце.

— О, мамо, казало то. Хайде да го занесемъ прѣзъ морето подарѣкъ на онова момченце, което ме избави и отгледа!...